

Годината 1217 бе неплодотворна за най-цветущите области на Сирия. Затова кръстоносците на крал Андрея ^{II}Втори почнаха да страдат от глад и лишения още в самото начало на похода. А корабите на Венеция, Зара и Анкона носеха от запад повече оръжия и бойни припаси, отколкото храна за многобройните войски, събрани от земите на венгерския крал, на баварския херцог, на кипърския крал и други знатни господари. Първи се разбунтуваха баварците и почнаха да грабят и плячкосват земи, къщи и манастири, без да правят разлика между неверници и правоверни. Затова, след кратката победа при крепостта на върха Табор, главатарите на похода решиха да разделят войските си на четири части, за да подирят на своя глава храна и подслон за людете си сред суровата зима. Защото това, което бе останало пощадено от глада и лишенията, стиваше жертва на бурите и мраза, или падаше в плен на бедуините. Вихри бяха задигнали шатрите им, мълнии бяха избили конете им, дъждъ и градушка бяха повредели храните им.

Така, през земите на селджуците, на Никея и на Константинопол, войските на крал Андрея ^{II}Втори наближаваха границите на българската държава, запътени към далечната си родина.

В тия няколко месеца на безкрайни страдания и жертви, крал Андрея смяташе, че е изпълнил обета, даден пред смъртното ложе на баща си Бела: да вземе кръста и да се бори за освобождението на гроба Господен. Защото крал Бела бе дал клетва, че ще стане кръстоносец, ала не бе успял през време на бурното си царуване да я изпълни. Затова неговият син трябваше да извърши делото, което той не бе можъл да стори.

Гладни, морни, изтощени, кръстоносците преминаха границите на херцогството Филипопол. Людете на Жирар дьо Стрем отдадоха на крал